

Lluita

Organ del partit Socialista Unificat i de la U.G.T.

¡Proletaris de tots els països, uni-vos!

Redacció, administració i
tallers

PALAU, 5 - TORTOSA

ANY II

NUM. 130

Número solt, 15 cèntims

FRANQUEIG CONCERTAT

Tortosa, 5 de gener de 1937

LLETRA DEL FRONT

El capità Alfred Molino

Molino es mort. El telèfon, vibràtil segons la tonalitat de la veu que s'hi ha abocat, duia la notícia a les redaccions dels diaris trobant-nos a Barcelona, en uns dies que volíem dedicar-los al respòs del nostre cos, si més no. «Molino es mort», deia la veu metàl·lica. I heus ací que no'ns sorprenia sentir dir tal cosa. Tot el més, quedàrem atuits bella estona davant la realització del fet, que feia desaparèixer del nostre costat un home: tot un home.

Que'ns perdoni el lector. Les ratlles de més amunt no signifiquen ni de molt lluny fredor de cor. Sentim com el que més; plorem com ningú; ens ha indignat fins al màxim aquesta mort. Aquest nou crim que el feixisme, l'espanyol i l'internacional, ha comès seguint la seva actuació vesànica, traïdora... Però la sinceritat ens obliga a confessar, com ja s'ho han fet tots els que coneixien Molino, que cada jornada de lluita a la ferra negra era un pas que el capità Alfred Molino López donava en un atacament impressionant a la freda mort.

Molino, en vida ja, era un heroi. Un heroi fet amb la seva pasta de valent. Valent en el sentit immillorable de la paraula. Valent com un cavaller romàntic; que aixís l'ha qualificat algú, encertadament. Un romàntic que de la guerra als oprimits se n'havia fet causa d'amor propi, i arreu on la lluita era enconada i el nostre capità s'hi trobés aviat se'l veia passar davant dels seus homes, sol, ben endavant, erecte el cos i el cap mirant de fàcil impressionant a les rengleres enemigues. «Seria un Déu de la Causa del poble!»

Agosarat, en excés temerari, sovint se li havia assenyalat el perill de la seva generositat innata en el combat. Ell, però, impassible, paternal gairebé, feia un gest que deia poc i ho deia tot. Morir? Què és morir, si s'ha de viure oprimint, maltractant, incomprès? Lluitar, fins a morir, per obtenir la Victòria — la Victòria que s'ha d'escriure amb majúscula — que acabi amb totes les malvestats dels homes que no mereixen tal títol! Si la causa hi guanya, morir per ella és poc!!

En la nit de Nadal — nit envilida, nit prostituïda com tantes han prostituit els «mercaders del temple» — queia el minyó — que Molino, malgrat la seva textura física cepada i la seva actuació gegantina, era un jove; la seva edat, vint-i-set anys només, es de jove encara, amb tot i que els fets l'allunyin d'aquesta jovesa — i queia d'acord amb el seu pensament, amb el seu ideal.

...Les mans agafades als filferros d'un blocu enemic, davant Villanueva del Rebollar, amb els peus bricant-li per saltar dins la posició rebel, una bala feixista li perforava la seva carn, s'endinsava al seu cos d'heroi. I, després, una altra bala. I una altre, i una altre... La seva pell bruna i cobrada pel temps quedava còsida per la metralla dels pervertits... I Molino, el que un dia fou revolucionari pels carrers de Barcelona; milicià després pels fronts d'Aragó, sergent dels homes del Centre d'Esquerra de La Torrassa, on militava, nomenat per aquest, organitzador i instructor de la Columna Lluís Companys, més tard, i finalment capità dins l'Estat Major de la 4.ª Columna F. Macià-L. Companys, aferrat al lloc on arribà davallava al sòl humit amb un somriure mig irònic mig de compassió entre els llavis, que la foscor s'engolí amb la seva fam insaciada... Dos dies després deixava d'existir a l'Hospital d'Aliaga, on havia estat dut per atendre'l.

Ens ha deixat Alfred Molino López. L'home que no concebia la vida com a tal en un règim de fang i putrefacció. Ens ha deixat Molino, el que fou capità de les milícies del poble per pròpia voluntat d'aquest. Però resta d'ell l'empremta de les seves petjades, que han cavat un sòl profund el qual tindrà l'atenció que cal dels que el conegueren i dels que han sabut només que ha mort per la causa de la Llibertat.

Un heroi més que hem perdut... Però un heroi que'n farà sortir de nous. I aquesta tasca es, la que més agrairà el capità Molino perdut en l'infinit de l'espai!

JOAQUIM GRAU

Aleanyie, gener 1937

El míting del P. S. U. al Coliseum

«El P. S. U., es el partit de la victòria i de l'organització», digué Primitiu Sabaté

«Quan es ve de la guerra, es ve amb una consciència neta, sense partidisme de cap mena», manifestà Campos Terré

«Cal signar pactes, però cal que es compleixin» pronuncià A. Jardí en nom del P. S. U.

«Es hora d'encauzar la revolució per la trajectòria que marca el Govern de la Generalitat» expressà Verdal al marcar la posició del P. S. U.

Magnífic va resultar el míting d'unitat al Coliseum, tant amb el contingut de les peroracions com amb la forma de les mateixes. El Partit Socialista Unificat, per veu dels companys A. Jardí i T. Verdal, va fixar d'una manera clara, concreta i precisa, la posició que era necessari que fixés el P. S. U. a la nostra localitat. Deixen les coses al seu lloc, per a que cadascú aportí a la lluita antifeixista l'esforç que cal dur i el sacrifici paral·lel a les necessitats del moment. Es hora, també, que tots els esquerrans es facin exàmen de consciència de si mateix, i s'emplacín dintre dels camps del proletariat per continuar d'una manera més aferritzada la lluita contra el feixisme. El P. S. U. espera a aquests republicans treballadors i petits burgesos amb els braços oberts, segurs de que allí trobaran l'ajut moral necessari en tot moment.

En aquest període de transició de guerra civil la revolució ha de seguir el cauce que li marqui el Govern de la Generalitat, representat per tots els organismes antifeixistes de Catalunya. Fer obstrucció a les normes que emanin d'aquest organisme es fer obra contrarrevolucionària. Totes les activitats de la vida a Catalunya tenen una norma lleial, i ningú que es digni revolucionari te dret a obstruir i boicotejar aquestes normes, siguin de la C. N. T. o siguin del P. S. U.

També la veu autoritzada del camarada Primitiu Sabaté va pronunciar paraules plenes de valor i sinceritat. L'home que sent les realitats de la vida, que la compren i contempla el progrés de l'humanitat, pot restar indiferent en davant dels avenços socials. Es hora d'unitat pro-

letària, i per a que existeixi el més natural es que els treballadors es sentin proletaris. Es un honor per als republicans, avançar pel camí del avanç social.

La veu del front, en boca de Campos Terré, va ésser la nota destacada i precisa per al míting. Hem de treballar per al front, hem d'ésser comprensius a la reraguarda. Res més que antifeixistes si volem guanyar quan abans la guerra. Que tothom s'emplaci cap al proletariat, per a lluitar units contra el feixisme. Feia falta a Tortosa que es sentís la veu del front, la veu d'un company que des de que ha començat la guerra a lluitar i s'ha mantingut ferm esperant a l'enemic i atacant-lo. Els homes necessitem llicons, i ningú millor per a donar-nos-les que els que s'han guanyat una autoritat moral lluitant a les trinxeres.

L'entusiasme que va regnar al míting va ésser una cosa grandíssima. Infinitat de pobles acudiren amb les seves banderes del P. S. U. i de la U. G. T. a prendre nota de la posició del P. S. U. a la nostra localitat, que és la mateixa que la de la comarca. El local es va omplir per complet, entornant-se molta gent que es gelaba de fred al carrer.

Va presidir el camarada V. González, que presentà als oradors i resumí l'acte. També va donar compte de l'adhesió al P. S. U. del camarada Joan Monclús, ferit al front de Madrid. L'acte es va acabar cantant l'Internacional